

Chip de copil

Lavinia E. Niculicea

Am pus sufletului chip de copil
să se poată juca cu viața,
tristețile i le șterg
cu radiera zâmbetului.
Mă furișez în copacii
dezbrăcați de frunzișul
necunoscutului
și scutur visuri...
Lumina lor mă orbește,
rog timpul să-mi pună ochelari,
să văd sub rădăcini
cenușa clipelor
ce așteaptă să fie (re)aprinse
de un gând.

Lacrima mea se mută într-un anotimp
fugarit de stele.
Rămân câțiva pași de poeme...